

eftersom vi jo staa uden Vejledning fra anden Side i dette Stykke. Jeg synes nu ikke, de vare meget oplysende, og det kan jo være meget tvivlsomt, om de Veje, han ønskede at gaa for dog at komme til nogle Nedsættelser paa andre Punkter af Toldloven, ere realisable, men jeg vil sigé det ærede Medlem, at dersom man for nogle Aar siden under Toldforhandlingerne fra Folketingets Side havde nøjedes med at rette det Krav at komme til en Toldlov, der kunde kompensere sig selv, da tror jeg sikkert, at vi havde været meget nærmere ved at opnaa en Toldreform, end vi nu ere.

Naar jeg ser paa den triste Situation, som nu foreligger, er jeg ikke saa heldig stillet som nogen af de to ærede Ordførere, at kunne lægge hele Skylden paa den ene Side. Landstingets Flertal har ganske sikkert sin Skyld. Jeg benægter ikke, at det har vist Interesse for en Toldreform, eller at den ærede Ordfører for Flertallet har nogen Kærlighed til en saadan Reform, men jeg tror, at Interessen har været for svag, og at Kærligheden ikke har været tilstrækkelig varm. Jeg tror, at dersom Toldreformen kunde tale, vilde den sige til den ærede Ordfører ligesom Dora i „Moderate Løjer“: „Ja, han holder jo nok af mig, men ikke nok“. Det ærede Flertal har været stærkt behersket i sin Kærlighed til Toldreformen. Det er rigtigt, at det i Aar har gjort en Del Indrømmelser, en Del imødekomende Skridt over mod Folketinget, men der er det at sige, at Flertallet var noget langsomt, inden det kom i Bevægelse i den Retning. Det tog vel lang Tid, før det fik begyndt, og da det fik begyndt, forekommer det mig ikke, at de Skridt, det gjorde, vare tilstrækkelig store. Vi hørte derfor ogsaa ved anden Behandling den ærede Finansminister udtale sin Beklagelse over, at man ikke paa det Tidspunkt havde fundet det rigtigt at gaa videre i sine Indrømmelser, og sin Tvivl om, at det vilde lykkes et eventuelt Fællesudvalg at løse Uoverensstemmelserne mellem to Forslag, mellem hvilke Afstanden var saa stor.

Men jeg skal tilføje, at det forekommer mig ganske klart, at der ogsaa er Skyld paa den anden Side. Der er ogsaa Skyld hos Folketingets Flertal, og det skal siges, selv om det samme siges af Højremænd, thi det, der er rigtigt, skal siges. Jeg sigter selvfølgelig først og fremmest til den Afstemning, som fandt Sted, da man i Modsætning til, hvad man havde gjort i tidligere Aar, tog Brændevinsloven frem til absolut Forkastelse. Nu er det vel blevet

sagt — det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oet. Hansen) sagde det i Gaar — at det maatte jo ikke kunne overraske os, det vidste vi naturligvis alle, at Reformpartiet ikke vilde gaa med til nogen Brændevinsskat. Men det ærede Medlem for Kjøbenhavn maa undskylde mig, det vidste vi i Almindelighed ikke, og jeg er noget i Tvivl om, at det ærede Medlem vidste det selv, ja, jeg er endogsaa i Tvivl om, at Reformpartiet i det hele vidste det selv. Om det ærede Medlems Standpunkt skal jeg naturligvis ikke udtale mig nærmere, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at da hans Partifælle, det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds, foreslog os ved 1ste Behandling til nogen Overraskelse at nægte denne Sags videre Fremme, blev det ærede Medlem den Gang siddende. Han havde ikke den Gang overvundet sine Tvivl, og mange Ytringer i den forløbne Sommer ude ved Møderne tydede paa, at saa aldeles afgjort var den Stilling af Folketingets Flertal ikke. Ja, selv de Udtalelser, vi have hørt her i Tinget af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds i Vinter tydede jo paa nogen Usikkerhed. Maa jeg blot — der er jo citeret saa meget i Dag — tillade mig at gøre opmærksom paa et Par Udtalelser af det ærede Medlem. Da vi første Gang havde Brændevinsloven til Behandling her i Tinget, sagde det ærede Medlem — da var det ærede Medlem saa afgjort af den Overbevisning, at der ikke kunde være Tale om at vedtage en Brændevinsskat: „Jeg gad se . . . nej, jeg behøver ikke at sige, jeg gad se, thi jeg er ganske sikker paa, at det er utænkeligt, at noget Folketingsflertal vil gaa med til at indføre en væsentlig Forhøjelse af denne Skat.“ — Noget saa særdeles væsentligt har der jo i øvrigt ikke været Tale om. Det var den 27de Oktober, da syntes jo det ærede Medlems Stilling ganske afgjort. Den 19de December, da Loven kom til anden Behandling, havde Ordene en lidt anden Klangfarve. Da erkendte det ærede Medlem, at „dersom der var Tale om en klækkelig Nedgang i Told, saa kunde der forhandles om en Forhøjelse af Brændevinsskatten“. Det samme vilde det ærede Medlem gøre gældende i Gaar . . . (*Madsen-Mygdal*: Og i Dag!) . . . ogsaa i Dag, hører jeg nu. Maa jeg saa gøre opmærksom paa, at da vi kom til den 21de December — det var tredje Behandling — udtalte det ærede Medlem: „Jeg ønsker hverken denne Brændevinsskat eller nogen som helst anden.“ Og det ærede Medlem føjede til, at strengt taget behøvede vi ikke at have det Brænde-